

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania S. Spółki z o.o. w S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Olsztynie
przy udziale ubezpieczonej H. J.
o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 marca 2024 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Białymstoku
z dnia 7 marca 2023 r., sygn. akt III AUa 636/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 1.800
zł (jeden tysiąc osiemset) z ustawowymi odsetkami za czas po
upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanej orzeczenia do
dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 7 marca 2023 r. oddalił
apelację odwołującą się S. Spółki z o.o. w S. (dalej jako Spółka) od wyroku Sądu
Okręgowego w Olsztynie z dnia 8 sierpnia 2022 r., oddalającego odwołanie Spółki

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Olsztynie z dnia 18 maja 2022 r., stwierdzającej, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanej H. J., podlegającej ubezpieczeniom jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia zawartej ze Spółką, za okres od kwietnia do października 2021 r. i za luty 2022 r. stanowi sumę kwot faktycznie wypłaconego zainteresowanej wynagrodzenia oraz diet w kwotach określonych w tej decyzji.

W ocenie Sądów *meriti* zainteresowana, której stałym miejscem pracy według zawartej umowy zlecenia były Polska i Niemcy, świadcząc usługi opiekuńcze w Niemczech nie przebywała w podróży służbowej, lecz została oddelegowana do pracy za granicą, mając z tego tytułu wystawione zaświadczenie A1. Podróż służbową wyróżnia sporadyczność i przemijający czas trwania wysłania oraz wykonywanie konkretnie określonego zadania, które nie należy do zwykłych, umówionych czynności pracowniczych (zleconych). Samo zaś wydanie zaświadczenia A1, które stanowi potwierdzenie okoliczności wykonywania pracy za granicą na podstawie czasowego oddelegowania, stoi na przeszkodzie możliwości zakwalifikowania tej sytuacji jako podróży służbowej. O ile w stosunku do zainteresowanej nie ma zastosowania § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. z 2017 r., poz. 1949, dalej jako rozporządzenie z dnia 18 grudnia 1998 r.), uprawniający do wyłączenia z podstawy wymiaru składki diety i innych należności z tytułu podróży służbowej, o tyle zastosowanie ma § 2 ust. 1 pkt 16 tego rozporządzenia, który uzależnia wysokość podstawy wymiaru składek od wysokości przychodu pracownika (i odpowiednio zleceniobiorcy), zatrudnionego za granicą u polskiego pracodawcy. Zasadnie zatem organ rentowy ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanej wliczając do niej obok wynagrodzenia także jego składnik nazywany dietą.

W skardze kasacyjnej Spółka zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego oraz przepisów prawa procesowego, tj.: 1) art. 18 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1230 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) oraz § 5 ust. 2 pkt 2 w związku z § 2 ust. 1 pkt 15

rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r., przez błędną wykładnię i przyjęcie, że wynagrodzenie zleceniobiorcy zatrudnionego w Polsce wynikające z jego podróży za granicę w celach wynikających z umowy, stanowią podstawę do naliczenia składek na ubezpieczenie społeczne; 2) art. 77⁵ § 1 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie do zleceniobiorcy, albowiem w żaden sposób nie można utożsamiać podróży służbowej pracownika z podróżą służbową zleceniobiorcy, do którego stosuje się art. 734 § 1 k.c.; 3) art. 21 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2024 r., poz. 226), przez jego niezastosowanie, a który odróżnia podróże służbowe pracownika i podróże nie pracownika, wskazując, że diety za podróże nie pracownika korzystają ze zwolnienia od podatku od osób fizycznych, a zatem nie powinny też stanowić podstawy do obliczenia składek na ubezpieczenie społeczne; 4) art. 11 ust.3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 29 kwietnia 2004 r. nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UEL 2004/166/1, dalej jako rozporządzenie podstawowe), przez jego niezastosowanie, a według którego, jeśli uznaje się, że zleceniobiorca uzyskuje znaczny przychód w innym państwie członkowskim niż w tym w którym zamieszkuje, to zleceniobiorca ten nie podlega już ustawodawstwu polskiemu, a co za tym idzie, organ rentowy niezasadnie naliczył składki w przedmiotowej sprawie; 5) art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., przez nierozpoznanie istoty sprawy w granicach apelacji, a w konsekwencji brak ustosunkowania się do zarzutu apelacyjnego polegające na niewyjaśnieniu, czy w ogóle można utożsamiać podróż służbową pracownika (art. 77 § 1 k.p.) z podróżą służbową zleceniobiorcy (art. 734 § 1 k.c.), a przez to nie wyjaśnienie rozbieżności między podróżą zleceniodawcy a podróżą służbową pracownika, co ma istotne znaczenie w sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na potrzebę wykładni art. 18 ust. 1 i 3 ustawy systemowej i § 5 ust. 2 pkt 2 w związku z § 2 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. i wyjaśnienie, czy podróż zleceniobiorcy za granicę (do którego zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego) można utożsamiać z podróżą służbową pracownika zatrudnionego na podstawie umowy o pracę (do której stosowane są przepisy Kodeksu pracy) oraz czy podróży służbowej zleceniobiorcy można nadać

znaczenie wynikające z przepisów prawa podatkowego w zakresie, w jakim dopuszczalne jest zwolnienie określonych świadczeń z podatku dochodowego od osób fizycznych.

Skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona, ponieważ w sposób oczywisty narusza powołane w podstawach zaskarżenia przepisy prawa materialnego oraz przepisy postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w związku ze sporządzeniem i wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Przed wszystkim tak ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 118/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662 czy z dnia 28 czerwca 2023 r., I USK 159/22, LEX nr 3575111).

Niezależnie od powyższego skuteczne powołanie przez skarżącego przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie

wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (zob.: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Nie można uznać, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2020 r., II PK 36/19, LEX nr 3034647; z dnia 12 maja 2020 r., I UK 128/19, LEX nr 3026475; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r. II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114).

Natomiast przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, LEX nr 2375942; z dnia 2 marca 2012 r., III PK 73/11, LEX nr 1215153; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane. O ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do

rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; z dnia 15 maja 2018 r., II CSK 2/2018, LEX nr 2497594). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Oczywiste naruszenie prawa powinno być zatem rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343; z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, LEX nr 1844092 oraz powołane tam orzeczenia).

W ocenie Sądu Najwyższego, wniesiona skarga kasacyjna nie spełnia zarówno wymienionych wyżej wymogów co do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jak i z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Po pierwsze, w uzasadnieniu wniosku skarżąca nie przedstawiła odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazałaby istnienie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazując na potrzebę wykładni wymienionych w tym wniosku przepisów prawa materialnego skarżąca poprzestała wyłącznie na sformułowaniu pytania o relacje zachodzące między podróżą zleceniobiorcy za granicę a podróżą służbową pracownika, odwołując się przy tym do regulacji prawa podatkowego. Jednakże nie przytacza w tym zakresie argumentów, które mogłyby prowadzić do rozbieżnych ocen prawnych ani nie przedstawia własnej propozycji interpretacyjnej. Wykładnia wymienionych przez skarżącą przepisów ustawy systemowej oraz wydanego na jej

podstawie rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r., w szczególności jego § 2 pkt 15 i 16, była już wielokrotnie przedmiotem rozważań w orzecznictwie Sądu Najwyższego i ma obecnie ugruntowany charakter. Co prawda była ona dokonywana co do zasady w odniesieniu do osób wykonujących pracę za granicą zatrudnionych na podstawie umów o pracę, jednakże bez wątpienia może znaleźć odpowiednie zastosowanie również w odniesieniu do osób mających inny tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym, co wynika § 5 tego rozporządzenia.

W stosunku do osób wykonujących pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, przepisem tym jest § 5 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. nakazujący odpowiednie stosowanie § 2-4 (a zatem także § 2 pkt 15 i 16) przy ustalaniu podstawy wymiaru składek. Przy czym pojęciu „podróży służbowej” zleceniobiorcy faktycznie należy nadać znaczenie wynikające z przepisów prawa podatkowego w zakresie, w jakim dopuszczalne jest zwolnienie określonych świadczeń z podatku dochodowego od osób fizycznych, co wynika stąd, że ustalanie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zleceniobiorców odbywa się na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy systemowej przez odesłanie do rozumienia przychodu w ujęciu przepisów o podatku dochodowym. Prowadzi to do wniosku, że jeżeli na gruncie prawa podatkowego określone świadczenia zostały zwolnione z podatku, to w takim samym zakresie - zwłaszcza w sytuacji, gdy przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają identyczną treść jak przepisy prawa podatkowego - powinny one podlegać wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (por. K. Ślęzak, Prawna problematyka składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu „podróży służbowej” zleceniobiorców, PiZS 2020 nr 3, s. 22-30).

Problem jednak w tym, że - jak wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 19 października 2021 r., II FSK 491/19 (LEX nr 3318783) - zwolnienie przewidziane w art. 21 ust. 1 pkt 16b ustawy o podatku dochodowym swym zakresem obejmuje diety i inne należności za czas podróży osoby niebędącej pracownikiem, do wysokości określonej w odrębnych ustawach lub w przepisach wydanych przez ministra właściwego do spraw pracy w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi

zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, z zastrzeżeniem ust. 13. Z art. 21 ust. 13 ustawy o podatku dochodowym wynika, że zwolnienie to dotyczy należności otrzymanych w związku z wykonywaniem czynności zarobkowych, z których przychody podlegają opodatkowaniu. W przytoczonym przepisie jest mowa o podróży. Termin „podróż” nie jest zdefiniowany w przepisach prawa podatkowego. Jest to termin różny od użytego w art. 21 ust. 1 pkt 16a pojęcia „podróż służbowa”, co wyklucza możliwość definiowania go według regulacji art. 77⁵ k.p. W tej sytuacji pojęcie „podróż” należy definiować zgodnie ze znaczeniem, jakie ma ono w języku powszechnym (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 kwietnia 2016 r., II FSK 910/14, publik. CBOSA). W języku powszechnym pojęcie to oznacza „przebywanie drogi do jakiegoś odległego miejsca” (Uniwersalny słownik języka polskiego pod red. S. Dubisza, Warszawa 2008, tom III, s. 255). Tak rozumiane pojęcie podróż swym zakresem nie obejmuje stałych, rutynowych jazd wykonywanych na określonym w umowie obszarze w celu wykonania usług, gdyż nie stanowią one przebywania drogi do odległego miejsca. Z zakresu pojęcia podróż wyłączone są jazdy o charakterze lokalnym. Stałe codzienne przemieszczanie się przez podmiot wykonujący usługę, w obrębie określonego miejsca, w celu wykonywania czynności stanowiących podstawowy przedmiot umowy na podstawie, której usługa jest wykonywana, nie stanowi podróży, o której mowa w art. 21 ust. 1 pkt 16b ustawy o podatku dochodowym. Przepis ten nie ma (więc) zastosowania do osób takich jak listonosze, rozwożący przesyłki pracownicy firm kurierskich, rozwoziciele posiłków w odniesieniu do należności dotyczących wykonywanych przez nich jazd lokalnych związanych z czynnościami stanowiącymi podstawowy przedmiot ich działalności zarobkowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2023 r., II USK 116/22, LEX nr 3557880). Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika, że zainteresowana w spornym okresie pracowała w Niemczech, jako w docelowym miejscu wykonywania pracy, gdzie realizowała swoje podstawowe obowiązki przewidziane w wiążącej strony umowy zlecenia, co uzasadniało wystawienie jej zaświadczenia A1 przez polską instytucję zabezpieczenia społecznego i podleganie w Polsce ubezpieczeniom społecznym. Wykluczało to w ocenie Sądów obu

instancji możliwość uznania, aby w tych okresach zainteresowana przebywała na terenie Niemiec w ramach podróży służbowej. Tym samym wypłacane jej „diety z tytułu podróży służbowych” nie mogły być wyłączone z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Skarga kasacyjna nie zawiera również odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą skarżąca wykazałaby walor oczywistej zasadności skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dla wykazania istnienia przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest wystarczające powołanie się na zarzuty jednej z podstaw skargi kasacyjnej – w rozpatrywanej skardze podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Nie ma podstaw do uznania, że składnik wynagrodzenia zleceniobiorcy nazwany dietą, w sytuacji, gdy zleceniobiorca nie wykonywał podróży służbowych, w sposób oczywisty była wyłączona z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Należy także nadmienić, że Sąd Najwyższy odmówił już przyjęcia skarg kasacyjnych skarżącej w sprawach z udziałem innych zainteresowanych postanowieniem z dnia 7 marca 2022 r., II USK 116/22 (LEX nr 3557880) i z dnia 8 listopada 2023 r., II USK 288/22 (LEX nr 3622630).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.

[SOP]

[ms]

